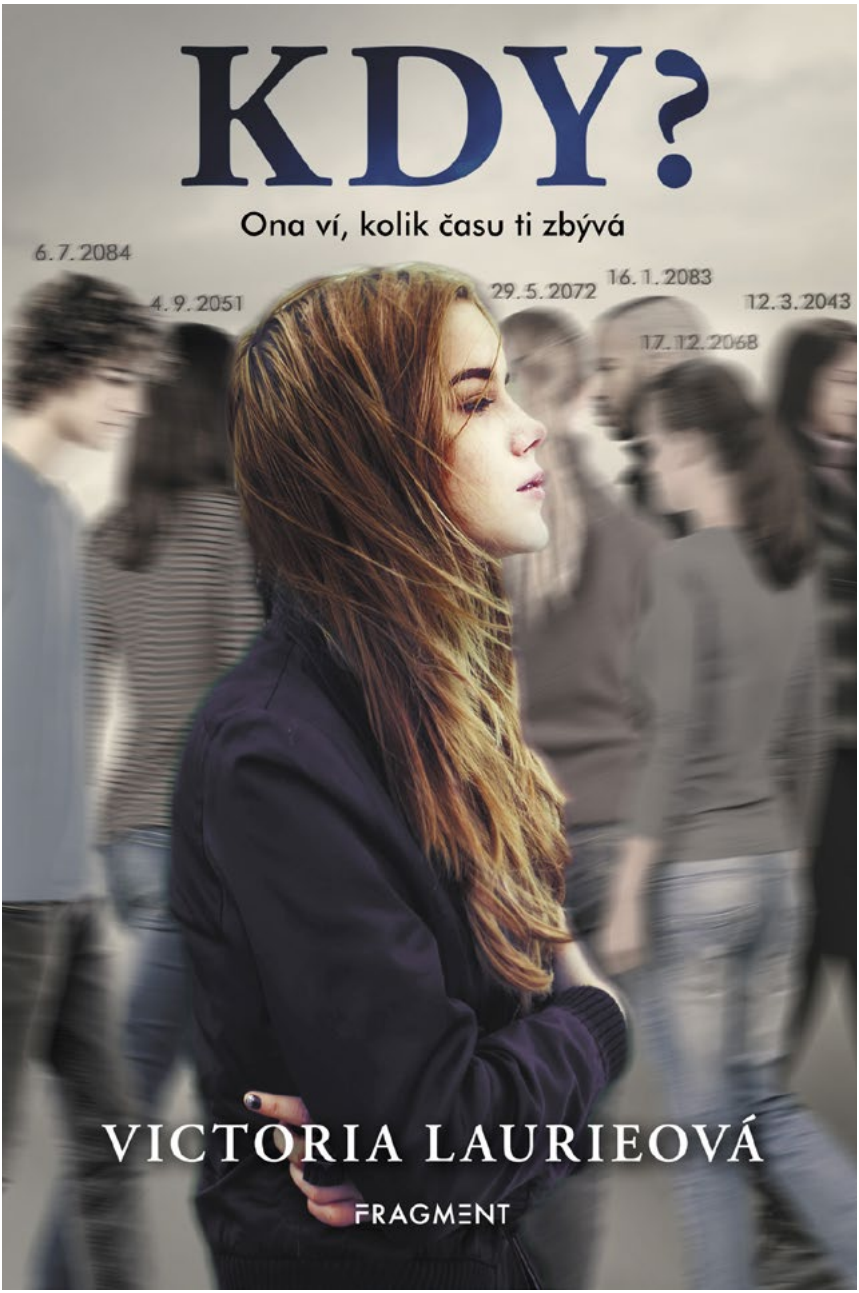
KDY?
Ona ví, kolik času ti zbývá
6. 7. 2084
4. 9. 2051
29. 5. 2072
16. 1. 2083
12. 3. 2043
17. 12. 2068
VICTORIA LAURIEOVÁ
FRAGMENT

KDY?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Victoria Laurie
KDY?
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KDY?

Ona ví, kolik času ti zbývá

VICTORIA LAURIEOVÁ

FRAGMENT

WHEN

Copyright © 2015 by Victoria Laurie
© 2016 by Kate A. Boorman
České vydání © Albatros Media a.s., 2018
Translation © Pavla Kubešová, 2018
Cover photos © Kamenetskiy Konstantin; mimagephotography; ostill; Radu Razvan / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-3895-7
ISBN e-knihy 978-80-253-3961-9 (1. zveřejnění)

Brianovi

Kéž by moje vlastní datum přišlo až za mnoho let,
přesně jeden den před tvým.

Prolog

Nedokážu s naprostou přesností určit, kdy jsem ta čísla uviděla poprvé. Moje nejranější vzpomínky tvoří střípky známých i neznámých obličejů, z nichž každému jako stín plují těsně nad čelem malé černé číslice. Nejjasnější vzpomínka, kterou mám, je z dusného letního rána, když táta seděl u stolu naproti mně, už oblečený na svou dopolední směnu. Pamatuju si, jak mu jeho modrá košile dokonale ladila s barvou očí. Otevřenými okny dovnitř proudil jemný vánek a hluk ranní dopravní špičky. Byly mi tři, nebo čtyři – myslím, že čtyři – a on mi na kousku papíru ukazoval, jak se píší a čtou číslice.

Některé tvary už jsem znala – kruh, čtverec, trojúhelník – takže jsem to pochopila velice rychle a pomyslela jsem si, že mi táta konečně odhaluje velké tajemství. Tajemství, proč se nad čelem každého člověka vznášejí ty podivné malé symboly.

Naučil mě jedničku, dvojku a trojku. Byla jsem nadšená. Pochopit devítku mi ale chvíli trvalo. Než jsme se k ní dostali, prošli jsme tolik jiných, ale konečně i ona dostala jméno. Vzpomínám

si, jak jsem to slovo opakovala nahlas – poslední kousek skládačky zapadl na své místo – a triumfálně jsem ukázala na něho a vykřikla: „Dva-tři-devět-dva-kruh-kruh-čtyři!“

Pak jsem se smála a smála. Myslela jsem si, že na mě bude hrdý, když mu nahlas přečtu jeho číslice, ale když jsem se uklidnila, spatřila jsem mu na obličeji ten nejpřekvapenější výraz. Smál se se mnou, ale zároveň byl i zmatený.

Je to hořkosladká vzpomínka. V mysli pořád jasně vidím jeho obličej, modré oči, černé vlasy, zahnutý nos i ty číslice, trvale vetkané do jeho čela – jako malé náhrobky na bílém poli.

Rozluštit, co ty číslice znamenají, mi trvalo pár let. Vlastně dva roky a jeden den.

Nejdřív ze všech na to přišla máma. Vzpomínám si, že bylo úterý, protože v první třídě, kam jsem chodila, jsme se v úterý vždycky posadili do kruhu a hráli hru „Ukaž a řekni“. Jenny Beaumontová (14. 10. 2074) přinesla svou sbírku plyšových hraček, nechala je kolovat a já se zamilovala do malé veverky. Hamižně jsem ji svírala v náruči, když paní učitelka Lucasová (12. 2. 2041) musela kruh opustit a vzít telefon. Ještě než se vrátila a pohlédla na mě doširoka otevřenýma očima, věděla jsem, že se doma stalo něco zlého.

Rychle mi oblékla kabát a pověděla mi, že mám jít za strýčkem Donnym (30. 9. 2062), který na mě čekal v ředitelně. Spěchala jsem za ním a ve chvíli, kdy mě uviděl, mě popadl do náruče a rozběhl se se mnou do auta.

Řítil se ulicemi tak rychle, až se auto třáslo. Zdálo se, že strachem, jako jsme se třásli my. Vešli jsme do bytu a našli jsme mámu, bledou a roztřesenou, jak sedí na kraji pohovky a pořád

dokola vytáčí číslo tátova mobilního telefonu. Na konferenčním stolku ležel obrázek, který jsem nakreslila před rokem v mateřské školce. Byla na něm máma, táta a já i se všemi našimi čísly. Máma si ho tenkrát hrdě připevnila na ledničku, kde ho postupně přikryly další obrázky, kupóny a láskyplné vzkazy od táty.

Ale toho dne máma ten obrázek sundala a tužkou zakroužkovala tátovo číslo. A zatímco v televizi přenášeli záběry z přestřelky mezi gangem drogových překupníků a brooklynským policejním sborem, nepřestávala tátovi volat.

Donny se posadil na pohovku a vzal mě do náruče, ale veškerou pozornost věnoval vysílání. Živě si pamatuju, jak nad obrovským skladištěm kroužila helikoptéra, ze které vysílali roztřesené obrázky. Muži, kteří se plížili po střeše, vypadali jako mravenci a z jejich zbraní opakovaně šlehaly nepatrné záblesky výstřelů. Reportér donekonečna oznamoval, že několik policistů bylo zastřeleno, a dokonce i já jsem ve svých šesti letech chápala, že ta scéna pro nás znamená něco strašného.

Později jsme se dozvěděli, že táta nechal svůj mobilní telefon v policejním voze. Šel do skladiště jistit své kolegy a už z něho nikdy nevyšel. Od té doby mě děsí vědomí, že máma, která pořád dokola vytáčela tátovo číslo, nebyla jediná, komu to došlo. Co když to došlo i tátovi, který vešel dovnitř a octl se v krupobití střel? A co je ještě důležitější… proč to nedošlo mně, abych ho mohla včas zachránit?

To je další otázka, na kterou nedokážu odpovědět.

Jak je možné, že vidím přesné datum, kdy někdo zemře, ale nic víc o tom jak, kde nebo dokonce proč? Co je dobrého na

tom vědět, kdy člověk zemře, když neznám aspoň jednu z těch dalších tří odpovědí?

A proč jsem zjevně jediná osoba na zemi, která tahle čísla vidí? Proč si osud pro tak krutý dar vybral zrovna mě?

Tyhle otázky jsem si položila už aspoň milionkrát, a pořád na ně hledám odpověď. Myslím, že nejspíš ani žádná neexistuje, protože vědět, kdy někdo zemře, nikdy nic nezměnilo. Jsem jen posel.

To mi máma říká celou dobu, zvlášť když některý z mých klientů nevezme mou zprávu moc dobře. Ani vědomí, že nemůžu udělat nic, čím bych jim mohla pomoct, mi ale nepomůže, abych se cítila líp.

Před několika lety, když máma přišla o práci na poloviční úvazek, jsem začala číst cizím lidem. Věděla jsem, že si dělá vážné starosti o peníze, a tak jsem proti jejímu návrhu účtovat lidem za sdělení jejich data úmrtí ani moc neprotestovala. Po pomalém rozjezdu nyní máme asi dvanáct zákazníků za měsíc.

Vzadu v domě máme malou místnost, kam je máma ráda usazuje. Místnost je tmavá a ponurá. Pokud tam nesedí klient, nikdy tam nechodím.

Když provádím čtení, musím se soustředit na čelo dané osoby. Čísla jsou vždy stejná: docela malá, menší než centimetr. Jsou černá a tenká, ale dokonale vykreslená, jako kdyby byla vytištěná na smutečním parte. Vznášejí se nad čelem každého člověka, kterého vidím – dokonce i na fotografii nebo videu. Proto nechodím do kina a nedívám se ani na televizi. Vím, kdy každá hollywoodská hvězda zhasne.

Abych čísla zřetelně viděla, potřebuju být metr, metr a půl od člověka, protože jsou malá a tenká. Když někdo nosí klobouk,

má ofinu nebo velmi tmavou kůži, musím být ještě blíž. Pokud stojím dál než metr a půl, čísla vidím rozmazaně jako matné tečky – nepostřehnutelné skvrny na jinak zřetelných obličejích. Kdykoli kráčím chodbami své střední školy, ty skvrny jsou mi stálou připomínkou, že smrt je všudypřítomná.

Snažím se nemyslet na lidi, kterým už nezbývá mnoho let. Moc mi to ale nejde. Míjím je na chodbách školy nebo je potkávám ve městě a mám nutkání na ně mrknout. Jejich čísla se mi rozsvěcují v hlavě jako výstražná světla při dopravní nehodě a vyhrožují mi, že nesmím jen tak projít kolem a zapomenout na to, co jsem viděla.

Zvládnout to je někdy opravdu těžké, a tak jsem si před několika lety začala psát deník, do kterého zapisuju data úmrtí lidí, které znám nebo které jsem potkala. Přidávám asi deset až patnáct jmen za měsíc – i všechny své klienty, a to mi pomáhá se s tím vyrovnat.

Zpočátku jsem ta čísla – ta data úmrtí – viděla jakou souvislou řadu číslic, ale teď je moje mysl odděluje tečkami.

28. 6. 2021. To je mámino. Vyrůstala jsem s vědomím, že zemře, když mi bude třiadvacet. A být v třiadvaceti sirotkem, to je příliš brzo.

Nicméně, máma se o sebe stejně nestará. Kouří, pije, ale hlavně je jí to jedno. Od tátovy smrti.

Rok poté, co jsme ho ztratily a přestěhovaly se do hodinu a čtyřicet minut vzdáleného Poplar Hollow, jsem začala všem, koho jsem potkala, říkat, kdy zemřou. Byla jsem malá, sedmiletá holčička, která vyrazila na misi zachránit všechny, které jen mohla. Nebylo překvapením, že jsem nezachránila jedinou duši.

Namísto toho mě moje učitelka z druhé třídy, paní Gilbertová (18. 7. 2006), poslala domů s poznámkou. Měla rakovinu a zemřela příští léto, ale bylo jí jedno, že se to blíží. Jenomže rodiče některých dětí si stěžovali. Máma mi tehdy domluvila, abych neříkala čísla nikomu, kdo o to sám nepožádá.

Mojí sousedce, paní Duncanové (28. 2. 2015), už opravdu nezbývá moc času. Ještě to neví, ale jsem v pokušení jí to povědět. Je to milá stará paní, která každý měsíc znovu zařizuje svůj dům, jen aby měla co dělat a s kým si povídat. Myslím, že by ráda věděla, že se jí krátí čas. Nikdy bych jí nic neúčtovala – což by se mámě nelíbilo, kdyby to zjistila –, ale obchody šly v poslední době docela dobře. Máma mi navíc řekla, že uvažuje o navýšení ceny z padesáti dolarů na sedmdesát pět.

Poté, co jsme zůstaly s mámou samy, platíme veškeré účty z otcovy pojistky, a většina peněz, které do domácnosti přinesu já, jde na pokrytí mimořádných výdajů, jako jsou opravy domu, jídlo a na alkohol pro mámu.

V poslední době docela dost pije, takže doufám, že se naše obchody trochu sníží. Ale je to velmi nepravděpodobné. Spousta lidí je zvědavá nebo zoufalá nebo se jednoduše chce připravit. Mnoho lidí ke mně přichází se seznamem a stohem fotografií a chtějí znát data úmrtí všech členů rodiny kromě svého vlastního.

Jiní se ptají jen na sebe. Většina lidí chce vědět, jestli to datum mohou nějak změnit, jestli mohou získat víc času. Říkám jim, že nevím. A to mě ničí. Kdyby věděli, že to datum nejde změnit, že je jako vytesané do kamene, tedy do jejich náhrobku, bylo by to snazší. Kdybych s jistotou věděla, že se datum úmrtí

za žádných okolností nezmění, cítila bych se ohledně smrti vlastního táty trochu míň provinile.

A pak se podívám na svou mámu, uvidím, že mě opustí už za šest let, a na hrudi ucítím takovou tíhu, že nemůžu dýchat.

A tak čekám a doufám, že se přede mě jednoho dne posadí klient, kterému řeknu jeho datum úmrtí, a stane se zázrak. Uvidím, jak se datum mění. Jednoduše jen tím, že mu to odhalím, se stanu svědkem skutečnosti, že dostává víc času. Pak budu mít pevný důkaz, že existuje naděje pro všechny, jejichž datum je příliš blízko. A konečně budu něčím víc než poslem.

19. 10. 2014

Z okna svého pokoje jsem zahlédla, jak u našeho domu zastavuje mercedes, a uvědomila jsem si, že budeme mít společnost. Do naší části města si moc mercedesů cestu nenajde.

„Maddie," zavolala na mě máma zezdola. „Myslím, že máme klienta."

S povzdechem jsem zavřela učebnici algebry a plácla jsem sebou na postel, na které jsem se uplynulou hodinu pachtila s rovnicemi. Pan Chavez (9. 8. 2039) nám dal spoustu domácích úloh a já, jaká ironie, s matematikou dost bojuju.

„Maddie?" zavolala máma znovu. „Zlato, jsi tam?"

„Už jdu!"

Vykutálela jsem se z postele a asi minutu mi trvalo, než jsem si stáhla vlasy dozadu, sundala mikinu a namísto ní jsem si oblékla svetr.

Když jsem sešla na podestu, máma už na mě čekala u paty schodiště. „Je vzadu," pověděla mi, sotva jsem sešla dolů. Uhladila mi vlasy a dodala: „Zdá se to být milá paní. Tvrdí, že potřebuje

znát jen jedno datum, takže myslím, že to bude snadné. A večeři máš v troubě."

Z kuchyně jsem ucítila pizzu. Z pizzy už se mi dělalo zle a nejradši bych zavřískla. Máma už moc nevařila, takže jsme míval jen plněné taštičky, pizzu, kuřecí nugety nebo jiné hotové jídlo. „Musím si skočit pro mléko," oznámila mi máma, zatímco jsem odcházela dozadu. „Ale počkám, než skončíš."

Máma mě nikdy nenechávala s klientem samu doma, což bylo dobře, ale věděla jsem, že ji to opravdu silně táhne do obchodu. Mléko byl mámin kód pro vodku.

Mámino pití mi přestalo dělat starosti už před lety, když jsem si uvědomila, že nemám sílu ji zastavit. Hluboko uvnitř mě to pořád ještě štvalo, ale snažila jsem se to nedávat najevo.

Vešla jsem do zadního pokoje a ze všeho nejdřív jsem si všimla, že klientka je velmi hezká, přímo nádherná, oblečená ve volných, čokoládově hnědých semišových kalhotách a krémové hedvábné halence. Přes židli si přehodila luxusní kožich. Hned jsem věděla, že je z Parwicku. V Parwicku mají všichni hromady peněz.

Přešla jsem k židli, která stála naproti ní, a posadila jsem se. „Ahoj, Maddie," pozdravila mě a vřele se na mě usmála.

„Ahoj," odpověděla jsem a žmoulala si svetr. V její elegantní přítomnosti jsem se trochu styděla.

„Jak se dnes večer máš?"

Zamrkala jsem. Nikdo se nikdy nenamáhal zjišťovat, jak se mám. „É… fajn."

Žena se znovu usmála. „Jsem Patricia Tibboltová," představila se a nabídla mi ruku. Potřásla jsem si s ní, překvapená jejím

příjemným, uvolněným chováním. „Moc se omlouvám, že tě ruším takhle kolem večeře, ale byla to jediná chvíle, kdy jsem se dokázala utrhnout z nemocnice. A taky se mi jen stěží podařilo sebrat odvahu a přijet za tebou."

Na vteřinu jsem se na ni zaměřila. 21. 7. 2068. Mohla jsem se uvolnit. Kdyby se ptala na sebe, odpověď by se jí pravděpodobně líbila. „To je v pořádku," pověděla jsem jí a myslela jsem tím čas večeře. „Máme zase jenom pizzu."

Paní Tibboltová se opřela o opěradlo a věnovala mi zářivý úsměv. „Když jsem byla v tvém věku, pizzu jsem milovala. Musí ti být patnáct nebo šestnáct, že?"

„Šestnáct," pověděla jsem jí.

Dál si mě zvědavě prohlížela. Všimla jsem si, že má na levém prsteníčku obrovský diamant, a uvažovala jsem, jak je asi těžký.

„Na to, abys měla takový dar a byla schopná podělit se o něj s ostatními lidmi, jsi moc mladá."

Ušklíbla jsem se. „No jo, jsem opravdový Santa Claus."

Obočí paní Tibboltové vystřelilo vzhůru a já jsem otevřela pusu, abych se omluvila – vyznělo to trochu uštěpačně – ale ona se jen zasmála a mrkla na mě. Jako bychom právě sdílely tajemství. „No, nebudu tě dlouho zdržovat," řekla. „Tvoje matka mi řekla, že se potřebuješ podívat na fotografii."

Přikývla jsem a ona vytáhla peněženku ze světle hnědé kůže, která vypadala měkce jako máslo. Paní Tibboltová ji otevřela a ukázala na řádku fotografií. Měla tři děti. Po krátkém zaváhání poklepala na horní obrázek a řekla: „Tohle je moje CeeCee. Prosím, řekni mi, kolik má času."

Zamžourala jsem na fotografii. Holčičce na obrázku mohlo

být pět nebo šest roků, byla bez vlasů a měla oteklý obličej. Na hlavě ale měla čelenku s malou růžovou mašličkou a na tváři ten nejširší úsměv. Čísla se vznášela těsně pod čelenkou. „Sedmnáctého června dva tisíce osmdesát devět," pověděla jsem jí.

Paní Tibboltová se na okamžik ani nepohnula, ani nepromluvila, ale oči se jí zaplnily slzami. Byla jsem zvyklá, že to lidé silně prožívali. Obvykle jsem to ignorovala, ale kvůli téhle paní jsem měla v krku knedlík. Přistrčila jsem jí krabici papírových kapesníků, které máma nechala na stole. Jeden si vzala a osušila si s ním oči. „Moje dítě bude opravdu žít tak dlouho?" zeptala se mě přidušeným šepotem.

Přikývla jsem. „Ano, madam. Její datum úmrtí nenastane dřív než sedmnáctého června dva tisíce osmdesát devět."

Paní Tibboltová ztěžka polkla a plaše si otřela tváře. „Děkuji, Maddie," řekla. „Pomohla jsi mi víc, než si dokážeš představit. CeeCee má leukemii a zrovna teď na tom není moc dobře. Její ošetřující lékař chce, aby se zúčastnila experimentální léčby, která má ovšem příšerné vedlejší účinky, a já jsem nechtěla, aby si tím moje malá holčička musela procházet, kdyby neměla žádnou naději." Paní Tibboltová se odmlčela. Zadívala se na fotografii a jemně po ní přejela prstem. Byla to jen chvilka a pak znovu promluvila. „Jako rodič nikdy nechceš, aby tvoje dítě trpělo, přestože nedokážeš snést představu, že bys mohla žít bez něj. Kdyby mému děťátku zbývalo jen šest měsíců, léčbu bych odmítla. Ty jsi mi ale dala naději a já ti neumím dost poděkovat."

Usmála jsem se na ni, ale najednou jsem zrozpačitěla a sklopila jsem oči ke stolu. Zabloudila jsem pohledem k její peněžence zrovna ve chvíli, kdy ji paní Tibboltová zavírala. Uviděla jsem

něco, co mě přimělo zadržet dech. Natáhla jsem ruku a položila jsem ji na její paži. „Počkejte," zastavila jsem ji a zamžourala jsem na fotografie. Byly tam další dvě děti. Jeden kluk byl o něco starší než já, mohlo mu být osmnáct nebo devatenáct, měl černé vlasy a jasně zelené oči a byl opravdu pohledný. Druhý chlapec byl o trochu mladší – možná třináct nebo čtrnáct. Měl světlé vlasy, ale stejné oči a stejně hezký obličej. Starší měl číslo podobné sestře, 9. 11. 2075, ale u prostředního syna to bylo něco naprosto jiného.

„On je taky nemocný?" zeptala jsem se a ukázala na něho.

Paní Tibboltová se na mě tázavě podívala a otočila peněženku ke mně. „Tevon?" zeptala se. „Ne, zlato. Je dokonale zdravý."

Srdce mi začalo bušit až v krku. Ještě nikdy jsem neviděla čísla, která naznačovala tak blízkou smrt u někoho tak mladého a zdravého. Asi minutu jsem nevěděla, co mám dělat. Na svého mladšího syna se mě nezeptala, ale jak jí můžu neříct, když datum úmrtí jejího dítěte přijde tak brzo? Rozhodla jsem se jít to říct – možná, že se v tomto případě věci změní. Znovu jsem ukázala na fotografii a řekla jsem: „Paní Tibboltová, jeho datum úmrtí je jiné než u vašich dalších dvou dětí. Nastane mnohem dřív."

Paní Tibboltová vytřeštila oči, ale mluvila pořád klidně. „Ano? O kolik dřív?"

„Bude to příští týden."

Zalapala po dechu. Pak potřásla hlavou. „Ne," odmítla. „Ne, to není možné. Tevon je v pořádku. Je dokonale zdravý."

Zahleděla jsem se na obrázek ve snaze se ujistit. Skousla jsem si ret a podívala se na ni. „Já se nemýlím."

Zbledla a naklonila se ke mně. „Jak?“

Bylo to tady. Otázka, na kterou jsem neuměla odpovědět. Zavrtěla jsem hlavou a ucítila přitom, jak se mi na ramenech usadila tíha ze smrti táty. Paní Tibboltová zároveň přimhouřila oči.

Znovu jsem mrkla na Tevonovu fotografii. Jeho čísla zůstala neúprosně stejná. Věděla jsem, že ji musím přesvědčit. „Nevím, jak se to stane. Možná nějaká nehoda? Nejsem si jistá. Ale přihodí se mu něco zlého, a pokud něco neuděláte, příští týden zemře.“

Soustředila se na nejistotu a neurčitost mé odpovědi. Vyvodila z toho, že lžu. Viděla jsem jí to na očích, ve způsobu, jakým potřásla hlavou, a v ráznosti, s jakou zavřela peněženku.

V zoufalé snaze ji přesvědčit jsem vyhrkla: „Můžu vám říct datum –“

„Přestaň!“ rozkřikla se a přerušila mě. S ústy semknutými do tenké čárky vstala, vzala svou luxusní kabelku a schovala do ní peněženku. „Ty a tvoje máma si nejspíš myslíte, jak jste chytré,“ zavrčela a podívala se na mě, jako by ode mě čekala přiznání. Když jsem nic neřekla, dodala: „Á, já jsem věděla, že je to podvod.“

Sevřel se mi žaludek. „To není podvod.“

„Opravdu? Nechystala ses mi právě povědět, že se nad mým synem vznáší zlá kletba a že ji ráda odstraníš, pokud ti zaplatím víc peněz?“

Zůstala jsem na ni nevěřícně zírat, zatímco ona se na mě dívala pohledem plným zlosti a opovržení. Pak jsem si všimla, jak očima zabloudila k místu těsně nad mým pravým ramenem. Máma tam umístila ceduli popsanou velkými tučnými písmeny. PENÍZE *NIKDY* NEVRACÍME!

Paní Tibboltová si pohrdavě odfoukla. „Užij si svou pizzu, Maddie." Pak strhla kožich ze židle tak prudce, že se židle skácela k zemi. Nezvedla ji. Namísto toho se bez ohlížení vyřítila z místnosti.

Následujících deset minut jsem zůstala sedět a zírat na desku stolu. Jako bych dostala ránu do břicha. Nakonec máma strčila hlavu dovnitř. „Večeři máš na stole." Pak si všimla převrácené židle. „Asi to nevzala moc dobře, že ne?"

Zavrtěla jsem hlavou.

„Á, zlato," rozněžnila se máma, přišla blíž a stiskla mi rameno. „Nesmíš zapomínat na to, že jsi jen posel. Nejsi zodpovědná za ta data ani za způsob, jakým je klienti přijmou. A to, jak tahle žena zareagovala, byla jen její první reakce. Dej jí trochu času, aby překonala šok a smířila se s tím."

Těžce jsem polkla. Nechtěla jsem mámě povědět, co se stalo, protože by to mohlo vést k hádce. A tak jsem jen jednoduše zamumlala: „Já vím, mami." Spolu s ní jsem vyšla z pokoje a šla se navečeřet, ale v pizze jsem se spíš jen porýpala.

Po večeři jsem vyběhla za Stubbym, mým nejlepším kamarádem. Stubbyho skutečné jméno je Arnold Schroder (16. 8. 2094), ale co si pamatuju, používá přezdívku, kterou mu dali nějací surovci na hřišti základní školy. Není nijak lichotivá, ale je prý lepší než Arnold (Stubby znamená Cvalík).

Se Stubsem se kamarádím od třetí třídy. Po smrti paní Gilbertové se mnou žádné děti nechtěly mít nic společného. Stubby byl tehdy baculatý osmiletý kluk s doběla vyšisovanými blond vlasy a neustálým přihlouplým úsměvem. Do školy nosil červe-

nou pláštěnku a všem povídal, že až vyroste, bude z něho Superman. Baculatý je pořád, ale pláštěnku už dávno nenosí. Ve společnosti se chová jako super nemotora, ale uvnitř té zavalité hrudi dozajista bije srdce superhrdiny.

Poslal mi zprávu, že se sejdeme v bistru v půli cesty mezi našimi domy. Stubs a já bydlíme asi kilometr od sebe na předměstí plném majestátních topolů, javorů a dubů. Lemují ulice, takže v některé dny skrz ně ani není vidět slunce. Jela jsem na kole. Zvedl se vítr a listy v korunách zašustily. Znělo to, jako by se nade mnou ozval hlasitý potlesk. Zatímco jsem šlapala do pedálů, do vlasů a na ramena mi pršely oranžové, žluté a červené listy. Ležely na ulicích a šustily ještě víc, jak se mi zachytávaly do kol.

Bistro, kde se se Stubbym scházíme, není velké – není tam víc než pár boxů a krátký pult – ale je levné. Rádi tam trávíme neděl-ní večery, protože Ritě (20. 3. 2022), staré servírce, která tam vždycky v tu dobu pracuje, nevadí, když obsadíme zadní box a za dvě coca-coly a čokoládové koláče jí nedáme vyšší dýško než dolar a půl.

Hned při vstupu do bistra jsem si všimla Cathy Hutchinsonové (19. 1. 2082). Před rokem se přistěhovala do protějšího domu. Chodí do druhého ročníku střední školy a v bistru byla se svým přítelem Mikem Mendezem (24. 8. 2078), třeťákem. Muchlovali se v boxu šikmo od toho, kde seděl Stubs, a šli na to dost zostra.

Stubs se nepříjemně ošíval. Věděla jsem, že se snaží pohledu na Mika, který zrovna osahával Cathy, vyhýbat. Stubs je zlatíčko. Vychovávala ho jen matka – takže se k dívkám chová trochu staromódně.

Kývla jsem na něho, a když jsem procházela kolem Mika a Cathy, protočila jsem panenky. Zakryl si úsměv rukou. „Ahoj," řekl, když jsem přišla blíž. „Už jsem nám objednal."

Posadila jsem se a ohlédla se přes rameno na ty dvě hrdličky. Pak jsem se otočila zpátky k Stubsovi a potřásla hlavou. „Jak dlouho už jsou tady?"

„Dost dlouho, aby otrávili Ritu," ušklíbl se Stubs a bradou kývnul k Ritě, která právě na opačném konci bistra přijímala objednávku od jiného hosta.

Mohla jsem si jenom představovat, jak Mike a Cathy Ritě otravovali život. Mike dovedl být pěkně protivný a Cathy nebyla o nic lepší. Znovu jsem se na ně ohlédla. Tentokrát Cathy Mika odstrčila a zamračila se na nás.

Cathy mě moc nemusela. Poté, co se přistěhovala, trávila celý čas se Stubsem a se mnou, ale sotva začala škola a ona se od ostatních dětí dozvěděla, co dokážu, úplně mě odvrhla. V průběhu jediného dne se z mé nejlepší kamarádky stala mrcha, která by mi nejradši vrazila kudlu do zad. Jí osobně jsem nic neudělala, takže pořád nevím, proč mě vlastně nenávidí.

Odvrátila jsem se od ní zpátky k Stubsovi, ale vtom jsem zaslechla: „Ding dong! Čarodějnice je mrtvá."

Cathy všem ráda říkala, že jsem čarodějnice. Zaslechla jsem, jak někomu povídá, že s mámou vrháme kletby na všechny lidi, kteří k nám přijdou. Stubby se mi jednou přiznal. Slyšel Cathy, jak u oběda vyprávěla všem ostatním, že od nás viděla odcházet muže, který krvácel z uší. Bylo to směšné.

„Ding dong! Čarodějnice je mrtvá," zazpívala Cathy znovu a společně s Mikem se rozesmála.

Naježila jsem se, ale Stubby se na mě podívala a nenápadně zavrtěl hlavou. „Odcházejí," zašeptal.

Zabloudila jsem očima k velkému oknu za Stubsem, ve kterém se odrážela celá místnost, a oba jsme v tichosti počkali, dokud Mike a Cathy neodejdou z bistra.

Asi za minutu se u našeho stolu objevila Rita a přinesla nám objednané nápoje a koláče. Když odešla, Stubs poznamenal: „Takže ty jsi dneska měla problematického zákazníka?"

Situaci jsem mu už stručně popsala v textovce, ale dychtila jsem doplnit zbytek.

Stubs mě poslouchal s otevřenou pusou. „Její dítě opravdu příští týden zemře, Mads?"

Přikývla jsem. „Snažila jsem se ji přesvědčit, aby mě vyslechla, ale začala si o mně myslet, že jsem podvodnice."

Stubby potřásl hlavou. „Pokud lidé nevěří, že dokážeš, co dokážeš, proč za tebou vůbec chodí?"

„Nemám tušení," pohodila jsem hlavou.

„Takže co budeš dělat?"

Jeho otázka mě vyvedla z míry. „Dělat? Jak to myslíš?"

„No, jestli ten kluk není nemocný, neměli bychom se pokusit ho zachránit?"

Povzdychla jsem si. Vědět, že lidé brzy ztratí někoho, koho mají rádi, zvlášť pokud se jedná o mladého člověka, jsem nesnášela. Ale i když jsem paní Tibboltové pověděla, kdy její syn zemře, nic se nezměnilo. Ta čísla zůstala neúprosně stejná. „Stubsi, já s tím nemůžu dělat vůbec nic. Snažila jsem se ji přinutit, aby mě vyslechla, a několikrát jsem tu fotografii kontrolovala, ale datum smrti jejího syna zůstalo stejné."

Stubs se na chvíli odmlčel a pak prohlásil: „Můžou se ty čísla vůbec změnit, Maddie?“

„Já nevím. Ale zatím jsem nikdy neviděla, že by se to stalo.“

„Takže si myslíš, že se s nima nedá hnout.“

Stiskla jsem rty a zahleděla se na stůl. „Možná. Upřímně, nejsem si jistá. Kdykoli vygoogluju klienta, jehož datum úmrtí už minulo, najdu jeho parte s datem, které jsem předpověděla. Přestože je varuju, lidem to nikdy neposkytne víc času.“

Stubby vzdychl a popojel se svým skateboardem, který měl pod stolem, sem a tam, což dělával vždy, když se hluboce zamyslel. Věděla jsem, že se snaží přijít s nějakým řešením. Problémy totiž řešil jako nikdo. Stubby skutečně věřil, že v životě ani ve třídě neexistuje jediný problém, který by se s trochou přemýšlení, snahy a času nedal vyřešit.

Nakonec prohlásil: „Pokud existuje aspoň minimální šance, že se to datum dá změnit, Mads, nemyslíš, že bychom měli toho kluka zachránit?“

„Jak?“ Stubby vytáhl svůj telefon a začal do něho ťukat. Asi za minutu se mu rozjasnil obličej a ukázal mi displej. Byla na něm adresa Patricie Tibboltové. Všimla jsem si, že opravdu žije v Parwicku. „Zavolej jí,“ vybídl mě Stubs, a když jsem zaváhala, dodal: „Musíš to zkusit, Mads. Je to její dítě.“

Ještě předtím, než jsem souhlasně přikývla, Stubs zaťukal na displej. Pak mi telefon podal a naléhal, abych si ho vzala. Viděla jsem, že už se vytáčí její číslo, a vzápětí jsem zaslechla i její hlas. „Haló?“ ozvala se. „Haló?“

Zdráhavě jsem telefon vzala. „Paní Tibboltová?“ zeptala jsem se. Hlas se mi třásl.

„Kdo volá?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Tady Maddie Fynnová.“ Nereagovala, a tak jsem dodala: „Dnes jste byla u nás.“

„Já vím, kdo jsi,“ řekla ledovým hlasem.

Prosebně jsem se podívala na Stubbyho, jako bych ho žádala, abych to mohla položit. Jen na mě kývl a povzbudivě mávl rukou. „Poslyšte,“ zajíkla jsem se. „Já… to je… chci, abyste věděla, že nejsem podvodnice. Váš syn –“

„Mlč!“ sykla a přerušila mě. „Prostě mlč. Jestli sem ještě jednou zavoláš, uvědomím policii. Nechej mě i mého syna na pokoji! Slyšíš mě? Slyšíš?“

Její hlas byl stále zlostnější, a podle toho, jak se na mě Stubby díval, mi bylo jasné, že slyšel všechno, co řekla. Se vzrůstající panikou jsem ťukla na červené sluchátko a ukončila hovor.

Zmínkou o policii paní Tibboltová probudila můj největší strach. Před třemi lety mámu zadrželi, protože už podruhé řídila v podnapilém stavu. Tehdy mi bylo třináct, a když se nevrátila domů a nepodařilo se mi sehnat strýčka Donnyho, byla jsem hrůzou bez sebe. Zavolala jsem policii, a než jsem se vzpamatovala, objevil se u dveří Úřad na ochranu dětí. Kdyby nebylo strýčka Donnyho, máma by skončila ve vězení a já v pěstounské péči.

Od té doby mámu silně zneklidňuje každý, kdo se příliš zajímá o to, co se u nás děje. Pokud to není nutné, vůbec nechodí ven a nikdy nemává na sousedy. Dokonce neotevře ani milé paní Duncanové, která nám nosívala ochutnat sušenky a jiné dobroty.

Stubs si mě prohlížel s takovým pochopením, že bylo těžké uhnout pohledem. Přesně věděl, na co myslím. Nakonec se na-

táhl a šťouchnul mě do paže. „Hej. Udělala jsi, cos mohla, Mads. A kdoví, možná paní Tibboltová popřemýšlí o tom, co jsi jí řekla, a pro jistotu nechá příští týden chlapce doma ze školy anebo ho vezme na prohlídku k lékaři, a datum jeho úmrtí se přece jenom změní."

„Myslíš?" zeptala jsem se s nadějí v hlase.

Stubby přikývl. „Moje máma by to tak určitě udělala."

Přestože jsem pochybovala, že by paní Tibboltová nějak dokázala odvrátit Tevonovu smrt, cítila jsem, jak se mi napjatá ramena přece jen trochu uvolňují. Úplně jsem přilnula k malému paprsku naděje, který mi poskytl Stubs. „Díky," usmála jsem se na něj.

Přikývl, ale když jsem se začala rýpat ve svém koláči, upřel pohled do dálky a znovu si pod stolem začal popojíždět se svým skateboardem.

Později, když jsem se vrátila domů, stály na kuchyňské lince tři nové lahve levné vodky. Čtvrtá už byla napůl prázdná. Máma ležela na pohovce, měla krví podlité oči a něco si mumlala. Brečela. Pomohla jsem jí na nohy a při tom jí něco spadlo z klína a přistálo na podlaze.

Sotva jsem zahlédla kousek zeleného rýsovacího papíru, věděla jsem, oč jde. Byla to kresba, kterou jsem přinesla z mateřské školky – ta, na níž jsem byla já, máma a táta a nad hlavami se nám vznášela naše čísla. Skousla jsem si ret. Bolelo mě, že máma opět otevírá staré rány. Obrázek už byl značně pomačkaný a mnohokrát zkropený slzami, ale máma ho celé ty dlouhé roky odmítala vyhodit. Přejela prsty po tátových číslech tolikrát, že v tom místě už málem proděravěla papír.

Sebrala ho z podlahy a pokusila se kresbu schovat do kapsy košile. „Do postele to zvládnu sama, Maddie," zamumlala a odvrátila se ode mě.

Ztěžka jsem polkla. „Fajn," hlesla jsem nakonec a pustila ji.

Sledovala jsem, jak beze slova klopýtá nahoru po schodišti. Vinou nebo spíš studem jsem se nemohla pohnout.

Než zemřel můj dědeček, požádal mě, abych na mámu dohlédla. V té době už se o jejím pití vědělo. Pověděl mi, že se máma takhle snaží vyrovnat se ztrátou mého táty. „Přestože to vůbec nebyla její vina, pořád se za to obviňuje," řekl mi tenkrát.

Chápala jsem, co se mi dědeček snaží sdělit, ale věděla jsem, že je to jinak. Viděla jsem jí pravdu v očích pokaždé, když jsem ji přistihla, jak se dívá na ten obrázek.

Máma se za tátovu smrt neobviňovala. Obviňovala mě. Nepila proto, že by se cítila provinile kvůli tomu, že tátu přežila, nebo že nedokázala zabránit jeho vraždě, ale proto, že nechtěla být mámou, která to klade za vinu svému dítěti.

A po pravdě, jak by mě mohla neobviňovat? Je to můj „dar". Neměla jsem od začátku vědět, co ta čísla znamenají? Neměla jsem tátu varovat?

Myslím, že právě to je skutečným důvodem, proč chce, abych četla svým klientům. Je to mé pokání. Proto čtení nikdy neodmítám. Podívám se těm cizím lidem do očí – protože nemám jinou možnost, než se jim do očí podívat – a prozradím jim, kdy zemřou. A protože máma ví, jak je to pro mě těžké, pokaždé se potom opije. Přesto mi nikdy neřekla, že bych s tím mohla přestat. Jednoduše dál předstírá, že dělám dobrou věc, a já dál předstírám, že mi to nevadí. Pravdou je, že nás to obě ničí.

Než jsem se vydala nahoru do svého pokoje, ještě to chvíli trvalo. Zavřela jsem za sebou dveře, přešla jsem ke stolu, vytáhla jsem deník s daty a otevřela jej. Neumím vysvětlit, proč mě jejich zapisování uklidňuje, ale vždycky to funguje. Možná mi pomáhá, že ta čísla dostanu z hlavy a napíšu je na papír, anebo že dám jinak náhodným datům úmrtí pořádek a řád. Ať je to cokoliv, umožňuje mi to se s tím vypořádat.

Otočila jsem deník na čistou stranu, natáhla jsem se pro pero a napsala jsem jméno paní Tibboltové. Zaznamenala jsem datum jejího úmrtí a totéž doplnila u jejích tří dětí. Zapamatovat si je nebylo těžké – stačilo zavřít oči a představit si jejich tváře a fotografie. Svým vnitřním zrakem jsem okamžitě viděla nejenom čísla, ale i barvu vlasů a Tevonův pokřivený úsměv.

Jakmile jsem si poznačila jejich jména, zaměřila jsem se na datum Tevonova úmrtí a zamyslela se nad ostrými slovy, kterými mě v telefonu zahrnula paní Tibboltová. Najednou mi po zádech přešel mráz. Doufala jsem, že mámu a mě neohlásila na policii a že dá ode dneška za týden na svého syna pozor.

Stejně mi to ale připadalo marné. Tevona jsem nemohla zachránit, stejně jako jsem nemohla zachránit svého tátu. Nemohla jsem zachránit nikoho.

Ve snaze zbavit se melancholie jsem nalistovala ochmatanou stránku uprostřed deníku. Zhruba v polovině stálo jméno *Aiden*. Bez příjmení – to jsem neznala – ale díky jeho pečlivě napsanému jménu jsem se mu vždycky cítila blíž.

Aiden byl kluk, kterého jsem poprvé zahlédla, když jsem seděla na tribuně a sledovala fotbalový zápas. Byla jsem tehdy v prvním ročníku střední školy. Na straně, kde obvykle sedávají

fanoušci našeho školního týmu, nebyla žádná dobrá místa, a tak jsme se Stubbym přešli k tribuně určené pro protihráče, kde jsme objevili dobrá místa v přední řadě. Aiden prošel těsně kolem mě cestou k VIP tribuně a já jsem zadržela dech. Nemohla jsem uvěřit, že někdo tak krásný prošel tak blízko, že jsem se ho téměř mohla dotknout.

Nikdy jsem s ním nemluvila a od té doby jsem ho každý rok zahlédla jen párkrát, když jeho střední škola hrála proti mé, ale pokaždé mě to k němu nevysvětlitelně přitahovalo. Skoro jako bych ho znala. Jako bych ho znala odjakživa.

Na stránku ve svém deníku, na kterou jsem si poznamenala jeho jméno, jsem se dívala velmi často. Hned jsem se cítila líp. A říkávala jsem si, že jednoho dne seberu odvahu a oslovím ho. „Možná letos," zašeptala jsem.

S povzdechem jsem deník zavřela, a než jsem si vlezla do postele, schovala jsem ho do zásuvky nočního stolku. Jak jsem se nořila do říše snů, uklidnila jsem se ohledně paní Tibboltové a jejího syna. Řekla jsem si, že jsem zkusila všechno, co šlo. Nic jiného jsem udělat nemohla.

30. 10. 2014

O týden a půl později, během šesté hodiny, kdy jsme měli americkou literaturu, někdo zaklepal na dveře třídy. Všichni jsme vzhlédli a uviděli jsme vejít našeho ředitele.

Ředitel Harris (21. 4. 2042) je menší muž, který se prochází po škole, jako by mu to tady všechno patřilo. Má i zálibu používat vzletná slova, takže obvykle nikdo nechápe, co se snaží říct. „Sarah?“ oslovil mou učitelku, paní Wilsonovou (30. 6. 2056), která zrovna zvedla hlavu.

„Ano, pane řediteli?“

„Potřebuju Madelyn Fynnovou do ředitelny, kvapně,“ pronesl smrtelně vážným hlasem.

Třiadvacet párů očí se otočilo, podívalo se na mě a mně začalo srdce bušit jako splašené. Stubby se zatvářil stejně polekaně, jak jsem se cítila já.

Z místa přede mnou se na mě obrátil Eric Anderson (25. 7. 2017) a uchechtl se: „Jo, vražedná Maddie, co jsi provedla?“

Vyschlo mi v ústech. *Co jsem provedla?*

„Pane Andersone. Ještě slovo a přidáte se k nám," varoval ho Harris.

Eric se otočil zpátky a spolu se svým nejlepším kamarádem, Mario Rossim (25. 7. 2017), se dál pochechtával.

S rudnoucím obličejem jsem co nejrychleji sebrala z lavice všechny svoje učebnice, popadla jsem batoh a následovala ředitele ze třídy.

Harris mě vedl prázdnými chodbami a jeho boty na podlaze hlasitě klapaly. Já jsem šla skoro po špičkách.

Přišli jsme k ředitelně a vstoupili do velkého otevřeného prostoru. Všechny sekretářky zvedly hlavu ve stejném okamžiku. Bylo mi jasné, že kdybych nebyla v průšvihu, nikdy bych se v ředitelně neobjevila, takže jsem cítila, jak mi hoří tváře. „Tudy, Madelyn," vybídl mě ředitel Harris a mávl rukou dozadu skrz bludiště stolů k jeho osobní kanceláři. Dveře byly zavřené a všechny rolety byly zatažené. Otevřel dveře a znovu mávl rukou, abych vešla dovnitř.

V křeslech před jeho obrovským pracovním stolem seděli dva muži, přibližně stejně staří jako moje máma. Jeden menší s obličejem, který připomínal buldoka. Ten druhý byl vyšší, měl široká ramena a pohledný obličej, jaký by se hodil i do Hollywoodu. Oba na sobě měli oblek a vázanku. Podívali se na mě pohledem tvrdým jako ocel a plným podezření. Zatahala jsem za zip na své mikině, a když se za mnou zavřely dveře, nadskočila jsem leknutím.

Ředitel Harris popošel ke svému stolu, sedl si a pak ukázal na židli po jeho levé ruce. „Posaď se," řekl. Nebyla to žádost.

Snažila jsem se polknout, ale měla jsem tak suchá ústa, že to nešlo. Přesunula jsem se k židli, shodila jsem z ramene batoh, a zatímco jsem si sedala, držela jsem ho před sebou jako štít. Všimla jsem si kalendáře, který stál na ředitelově stole a obsahoval jedno slovo na každý den. To dnešní bylo RVAČKA – VEŘEJNÝ ARGUMENT.

„Madelyn," začal Harris. Trhla jsem sebou a zase jsem mu začala věnovat pozornost. „Tohle je zvláštní agent Faraday z FBI a jeho kolega, agent Wallace." Jakmile ředitel vyslovil jejich jména, sáhli oba agenti do kapes, vytáhli své odznaky a podrželi mi je před očima. Lesklé placky mi připomněly odznak mého táty. Máma si ho pořád schovávala v prádelníku.

„Přišli projednat velmi vážnou a naléhavou situaci, Madelyn," oznámil ředitel Harris. „Velmi pozorně je poslouchej, prosím."

Vysoký, rozložitý muž, agent Faraday (2. 10. 2052), nenápadně protočil panenky. Žáci zjevně nebyli jediní, kteří neměli ředitele Harrise v oblibě.

„Madelyn," spustil agent Faraday.

Objala jsem batoh a cítila jsem, jak mi srdce bije o hrudní koš. Tohle bylo kvůli mámě. Buď se jí něco stalo, nebo byla v průšvihu.

„Mám ti říkat Madelyn," zeptal se Faraday. „Nebo Maddie?"

„Maddie," pověděla jsem mu. Zlobila jsem se na sebe, že se mi zlomil hlas. Byla jsem kvůli mámě tak nervózní, že jsem netušila, jestli zvládnu, co přijde.

Agent Faraday se usmál, ale v jeho úsměvu nebylo ani stopy po nějaké vřelosti. „Myslel jsem si to," poznamenal. „Musíme se tě zeptat na něco velice důležitého, Maddie."

Nakrčila jsem čelo. Na co by se mě ohledně mámy chtěl zeptat? „Ehm… fajn."

Agent Faraday šťouchl agenta Wallace (7. 8. 2051) a ten vytáhl fotografii kluka oblečeného v baseballovém dresu. „Viděla jsi někdy v poslední době tohoto mladého muže?" zeptal se Wallace.

Ta fotografie mě zaskočila. Tohle nejspíš vůbec nebude o mámě, ale co bych mohla mít společného s nějakým klukem v baseballovém dresu? Naklonila jsem se blíž, abych si fotografii lépe prohlédla. Jako první zaujaly mou pozornost čísla, která byla vzhledem k jeho čepici špatně čitelná. Nakonec jsem je ale rozluštila: 29. 10. 2014. To bylo včera. Protože mi to datum bylo povědomé, podívala jsem se na toho kluka ještě jednou a došlo mi, že je to Tevon Tibbolt. Cítila jsem, jak mi z obličeje mizí barva, a uvědomila jsem si, že si mé reakce všimli i agenti. Dívala jsem se dost často na televizi, abych věděla, že FBI neklade otázky o mrtvých dětech, pokud si nemyslí, že s tím nemáte nic společného.

Uvažovala jsem, co jim řeknu. Nevěděla jsem, jestli bude lepší povědět jim o čtení pro paní Tibboltovou anebo hrát hloupou. Rozhodla jsem se zaměřit zhruba doprostřed. „Neviděla jsem ho," řekla jsem pravdu. S Tevonem jsem se nikdy nesetkala.

„Včera, kolem třetí odpoledne, se cestou ze školy ztratil. Víš určitě, že jsi ho neviděla, Maddie?" tlačil na mě agent Faraday.

Podívala jsem se na něho. „Ano, vím to určitě."

Oba agenti se opřeli o opěradlo a podívali se na sebe. Nelíbilo se mi to – mysleli si, že lžu. Wallace se po chvíli naklonil ke mně a podržel mi fotografii před očima. „Víš, Maddie, věc se má

tak. Tenhle kluk se pohřešuje. A jeho matka si myslí, že bys mohla vědět, kde je."

Povytáhla jsem obočí. Cože? Panebože, pomyslela jsem si. Tevon se pohřešuje a tihle chlapíci nevědí, že je mrtvý. Ještě horší na tom bylo, že se na mě dívali, jako bych s tím mohla mít něco společného. Cítila jsem, jak se o mě pokouší panika, a tak jsem se rozhodla povědět jim pravdu – aspoň její zkrácenou verzi. Zavrtěla jsem hlavou a zopakoval jsem: „Já toho kluka neznám."

„Tak proč si jeho matka myslí, že ho znáš?" zeptal se agent Wallace nenuceně, jen jako by chtěl, abych mu to trochu objasnila. „Proč by tvrdila, že bys mohla vědět, kde je?"

Neměla jsem tušení, co paní Tibboltová federálům pověděla, a najednou jsem si připadala jako krysa v bludišti, ze kterého není cesta ven. Pokusila jsem se vydržet Wallaceův pohled, ale nezvládla jsem to. „Nevím, proč něco takového řekla. Já jsem ho neznala."

Faraday se napřímil. Něco z mých slov ho znepokojilo. „Ty jsi ho neznala?" zopakoval moje slova. „Proč jsi použila minulý čas, Maddie?"

Polkla jsem. Právě jsem řekla něco opravdu hloupého. V pozadí jsem slyšela zvonění, které ohlašovalo konec hodiny.

„Udělala jsi něco špatného, kvůli čemu se nyní necítíš dobře, Maddie?" zeptal se mě Faraday jemně. „Víš, jsme tu, abychom ti pomohli, ale nemůžeme ti pomoct, pokud s námi nebudeš mluvit."

Ani na vteřinu jsem mu neuvěřila. Znovu jsem zavrtěla hlavou a zahleděla se na podlahu. Byla jsem rozhodnutá už neříct

jediné další slovo. Všechno, co bych řekla, by překroutili a použili proti mně.

Agent Wallace mi znovu zvedl fotografii před oči. „Je to ještě dítě, Maddie. Jestli je zraněný nebo potřebuje pomoc, musíš nám to říct."

Ještě jednou jsem se podívala na fotografii a zase jsem rychle uhnula pohledem. Tevonova čísla se vznášela těsně nad jeho čepicí. 29. 10. 2014. Včerejší den. Faraday řekl, že zmizel kolem třetí odpoledne a já jsem věděla, že musím popřemýšlet o svém alibi. Šla jsem do školy, pak jsem našla mámu opilou na pohovce, a tak jsem vyrazila ke Stubbymu a až do večeře jsem byla u něho doma. Pak jsem se vrátila domů, dostala jsem mámu do postele a připravovala jsem se na písemku z chemie. Asi v jedenáct jsem šla spát. Stubby určitě potvrdí, že jsem byla celé odpoledne s ním. Trochu provinile jsem si uvědomila, že od té doby, co jsem Tevonovo číslo zapsala do deníku, jsem na něho nepomyslela.

Zhluboka jsem se nadechla a pokusila jsem se sebrat trochu odvahy. Kdybych to nevysvětlila, mohla by se mi tahle věc velice rychle vymknout z rukou.

„Poslyšte," začala jsem a opatrně jsem volila slova. „Paní Tibboltová přišla za mnou, ano? Nebyla jsem u nich doma, to ona přišla k nám."

Wallace přikývl, jako že mi naprosto rozumí. „Pověděla nám, že prý jsi tak trochu jasnovidec."

Opět jsem se zhluboka nadechla a snažila jsem se uklidnit. Překroutili úplně všechno a nic nepochopili. „Já nejsem jasnovidec," ohradila jsem se, „jen vidím data."

Faraday nakrčil čelo. „Data? Jaká data?"

„Data úmrtí."

Pan Harris, vedle kterého jsem seděla, se ostře nadechl, zatímco Wallace a Faraday si vyměnili další pohled. Rozhodla jsem se pokračovat ve vysvětlení. „Odmalička vidím přesné datum úmrtí každého člověka. Nevím proč, ale prostě to vidím. Takže když moje máma přišla o práci a potřebovaly jsme peníze, začala jsem lidem číst jejich datum úmrtí a nechala jsem si za to platit."

Wallace vydal zvuk, podobný potlačovanému smíchu, ale Faraday ho zpražil pohledem, a Wallace se rychle vzpamatoval. „Takže jsi řekla paní Tibboltové datum, kdy by podle tebe měla zemřít?" chtěl vědět.

„Ne. Přišla se zeptat na svou dceru, která má rakovinu. Paní Tibboltová chtěla vědět, jestli má její dcera podstoupit experimentální léčbu."

„Já jsem myslel, že nejsi jasnovidec?" poznamenal Faraday.

Vzdychla jsem. Tohle bylo tak frustrující. „Nejsem. Řekla jsem jí, že její dcera bude žít dalších asi osmdesát let, a paní Tibboltová z toho usoudila, že její dcera může tu experimentální léčbu podstoupit."

„Jak do toho zapadá Tevon?"

„Zahlédla jsem jeho fotografii."

„Ty jsi zahlédla jeho fotografii?" zopakoval po mně Wallace.

Přikývla jsem. „Nemusím člověka vidět na vlastní oči. Ta čísla můžu vyčíst i z fotografie."

„Takže jsi zahlédla jeho fotografii, a pak co?" zeptal se Faraday.

„Když jsem uviděla Tevonovo datum, zeptala jsem se paní Tibboltové, jestli je nemocný i on, a ona řekla, že ne. A tak jsem jí pověděla, že tento týden zemře, ale ona mi nevěřila. Nazvala

mě lhářkou a odešla.“ Vzpomněla jsem si na telefonní hovor a rozhodla se, že jim povím i o něm. „Později ten večer jsem jí zavolala a pokusila jsem se ji přesvědčit, že nejsem podvodnice, ale strašně se rozčílila, a tak jsem ukončila hovor a nechala ji na pokoji.“

„Ona nám to pověděla trochu jinak, Maddie,“ zhodnotil po kratičké pauze Wallace. „Tvrdila, že jsi jejímu synovi vyhrožovala. Prý jsi jí řekla, že když tě nevyslechne, stane se Tevonovi něco zlého.“ Podívala jsem se na fotografii, kterou Wallace dosud držel v rukou. „Něco zlého už se mu stalo,“ zašeptala jsem.

Ředitel Harris se znovu ostře nadechl a napětí v místnosti ještě zhoustlo. „Kde je, Maddie?“ zeptal se mě Faraday tiše. „Pověz nám, co jsi mu udělala a kde je.“

Vytřeštila jsem oči. Nevěřil mi a pořád si myslel, že jsem Tevonovi něco udělala. V tu chvíli mi došlo, že se z toho jen tak nevymluvím, ale věděla jsem, kdo mi může pomoct. „Myslím, že bych měla zavolat strýčkovi,“ konstatovala jsem, zrovna když zazvonilo na sedmou hodinu.

„Strýčkovi?“ podivil se Wallace.

Přikývla jsem. Při pomyšlení na Donnyho jsem se najednou cítila o trochu líp. „Je právník a myslím, že by chtěl, abych mu hned zavolala.“

Ředitel Harris si odkašlal a zvedl ruku. „Agente Faradayi, agente Wallaci, je mi líto, ale rozhovor v této kanceláři mi začíná být velmi nepříjemný. Chcete-li Madelyn dále vyslýchat, budete muset kontaktovat paní Fynnovou a dovolit Maddie zavolat jejímu strýci, protože má právo mít u sebe právníka. Jinak, pánové, je to vše.“

Faraday vstal, ale Wallace ho ignoroval. Naklonil se dopředu a zahleděl se mi do očí. „Víš určitě, Maddie, že do toho chceš tahat právníky? Chci říct, že pokud mi teď hned povíš, kde je Tevon, mohli bychom se dohodnout. Ale jestli trváš na svém právníkovi, bude to pro tebe mnohem horší. Dovol nám, abychom ti pomohli, Maddie. Řekni nám, kde je Tevon a přestaň mučit jeho rodiče, pro smilování boží."

Oba agenti na mě hleděli s očekáváním, ale já jsem si jen přitiskla batoh na hruď.

Donny mi často vyprávěl o svých klientech, kteří byli tak hloupí, že mluvili s agenty dřív, než ho zavolali. „Myslím, že už bych vám neměla bez svého strýčka vůbec nic říct," rozhodla jsem se. Faraday dloubl Wallace, který konečně vstal, a oba zamířili ke dveřím. Agent Faraday je otevřel, ale pak se otočil zpátky ke mně. „Budeme v kontaktu, Maddie. Brzy. Můžeš s tím počítat."

Jeho slib mě zamrazil až do morku kostí.

Když mě ředitel Harris propustil z ředitelny, nešla jsem na hodinu keramiky, ale na dívčí toalety a schovala jsem se v jedné kabince. Zatímco jsem čekala na konec vyučování, zavolala jsem strýčkovi, ale hovor spadl rovnou do hlasové schránky. Nechala jsem mu vzkaz, ale než zazvonilo, neozval se. Po zazvonění jsem počkala, až většina studentů opustí budovu, a pak jsem prázdnými chodbami spěchala ke své skříňce. Vzala jsem si učebnice a zamířila jsem k zadnímu vchodu vedle bazénu. Kolo jsem měla zamčené ve stojanu, ale na sedlo někdo rozbil tři vejce a přiložil k nim umazaný papír, na kterém stálo: *30. 10. 2014 tu zemřela tři malá kuřátka*.

Poznala jsem písmo Erica Andersona. Papír jsem zmačkala

a rozhlédla se kolem, jestli neuvidím něco, čím bych mohla sedlo utřít. „Hej!“ zaslechla jsem, když jsem prohlížela zem.

Zvedla jsem hlavu a uviděla, jak se ke mně blíží Stubby. Nesl svůj skateboard a roli papírových utěrek. „Byl to Eric a Mario,“ upřesnil a podal mi utěrky.

Třesoucíma se rukama jsem utírala sedlo. „Díky, Stubsi.“

„Kvůli čemu tě krucinál Harris volal do ředitelny?“

Chtěla jsem Stubbymu o schůzce v ředitelově kanceláři povědět úplně všechno, ale mnohem víc jsem toužila jet domů a povědět to mámě, a možná ji požádat, aby sama zavolala strýčkovi Donnymu. Občas se stalo, že mi Donny nezavolal zpátky, ale mámě se ozval vždycky.

Netušila jsem, jak bude máma reagovat. Docela mi to dělalo starosti. Ale pak mě napadlo něco jiného. Podívala jsem se na Stubse a zeptala jsem se: „Pamatuješ si, že jsme včera byli celé odpoledne spolu, že?“

Stubby nakrčil čelo. „Včera?“

„Jo. Byla jsem u vás a společně jsme se učili na písemku z chemie, vzpomínáš?“

Přikývl. „Vzpomínám.“

Hodila jsem papírové utěrky do koše na odpadky a odemkla si kolo. „Kdyby za tebou někdo přišel a zeptal se tě na to, potvrdíš to, ano?“

Stubby naklonil hlavu. „Mads, co se děje?“

Skočila jsem na kolo a rozjela se. „Zavolám ti později, jen nezapomeň, co jsem ti řekla!“

Domů jsem se dostala poměrně rychle, ale ne dost rychle. Před domem stál černý sedan – a určitě nepatřil žádnému klientovi.

Nechala jsem kolo u garáže a připlížila se k zadním dveřím. Byly pootevřené, ale síťové dveře byly zavřené. Přitiskla jsem k nim ucho a zaslechla jsem hlasy – mámin a ještě něčí. Okamžitě jsem poznala Faradayův baryton.

„Je to na vás, paní Fynnová. Jestli chcete, aby byl výslechu vaší dcery přítomen váš švagr, máte na to jako její zákonný zástupce právo. Nejspíš vám řekne, abyste s námi nemluvily. Jestli se však Tevonu Tibboltovi něco stalo a vaše dcera o tom ví nebo v tom hrála nějakou roli, pak, obávám se, by to pro ni mohlo být velmi zlé."

„Maddie nemá se zmizením toho chlapce nic společného!" vyštěkla máma.

Natahovala jsem uši a snažila se z jejího hlasu poznat, jestli dnes pila, ale její řeč byla zastřená jen trochu. Snad si toho nevšimli.

„Připouštíte ale, že vyhrožovala matce toho chlapce?" zeptal se Faraday.

„Samozřejmě že ne! Maddie by neublížila ani mouše."

„Můžete nám povědět, kde včera byla?" otázal se další hlas. Nejspíš Wallaceův, pomyslela jsem si.

„Byla tady se mnou."

Zavřela jsem oči a tiše jsem zaklela.

„Celý den?" chtěl vědět Faraday.

„No jasně že ne celý den! Ale ze školy přišla rovnou domů a byla tady až do večeře. Pak jsme se ještě spolu dívaly na televizi. Potom si šla napsat domácí úkoly a krátce po desáté šla spát." Uvědomila jsem si, že máma popisuje, co jsem dělala po většinu dní, ale zrovna včera to tak nebylo. Věděla jsem, že má děravou paměť, takže se agentům určitě nesnažila otevřeně lhát.

„Kdy se vrátila ze školy?“ pokračoval v otázkách Wallace.

„Jako obvykle,“ odpověděla máma. „Ve tři čtvrtě na tři, myslím.“

Nastala pauza a pak Faraday prohlásil. „Jako obvykle? Je deset minut po třetí a ještě není doma.“

„Ty hodiny jdou o deset minut napřed,“ rychle objasnila máma. Věděla jsem, že oba mluví o starobylých dřevěných hodinách nad krbovou římsou. Byly to tátovy hodiny. Koupil je mámě při jejich prvním výročí. Nastavoval je o deset minut dřív, aby vždycky přišel včas do práce. A my jsme čas, který ukazovaly, nikdy neopravily.

„I když započítáme ten rozdíl, pořád má čtvrt hodinu zpoždění.“

Zhluboka jsem se nadechla, snažila jsem se pravidelně dýchat a otevřela jsem dveře. „Ahoj, mami! Jsem doma!“ Rozhodla jsem se, že se budu tvářit, jako bych vůbec netušila, co se u nás v obýváku děje.

„Maddie?“ ozvala se máma nervózním hlasem. „Kde jsi byla, zlato? Jdeš pozdě.“

„Promiň,“ omluvila jsem se a prudce jsem hodila batoh na kuchyňskou linku, aby to udělalo nějaký hluk. „Někdo mi na sedlo rozmazal něco lepkavého a měla jsem co dělat, abych to dostala dolů.“

Pak jsem vešla do obývacího pokoje a předstírala jsem překvapení. „Á,“ řekla jsem. „Vy už jste tady.“

Faraday povytáhl obočí. Bylo mi jasné, že lháře pozná na míle daleko. „Ty jezdíš na kole, Maddie?“ zeptal se stejným nenuceným tónem, který jsem mu ani na vteřinu nevěřila.

Přikývla jsem. „Je v garáži."

Faraday mrkl na Wallace. „Jak daleko je to odsud do Parwicku?"

„Sedm osm kilometrů," spočítal Wallace.

„Jak dlouho by to trvalo na kole?"

„Deset minut?"

Faraday se otočil zpátky k mámě. „Jste si jistá, že tu vaše dcera byla včera s vámi mezi třetí a šestou hodinou odpoledne?"

Máma se podívala na mě a pevně přikývla. „Jsem si stoprocentně jistá. Vzpomínáš si, zlato? Dívaly jsme se na ten pořad… Co to bylo?"

Bylo to tady. Buď jsem mohla souhlasit s mámou, která se upřímně snažila poskytnout mi alibi, anebo ji opravit a vyvolat v agentech podezření, že je moje máma lhářka. Rozhodla jsem se to risknout a obě nás ochránit. „Ehm, mami, myslím, že popisuješ, co bylo v úterý. Včera jsem byla u Stubbyho a učila se s ním na písemku z chemie. Vzpomínáš?"

Máma se zamračila a veškerá její sebejistota, kterou se snažila zapůsobit na agenty, se zhroutila jako domeček z karet. Najednou vypadala ztraceně. Sklonila hlavu a vzdychla. „Aha, já jsem myslela, že to bylo včera." Vzala ze stolu velký plastový kelímek s průhlednou tekutinou, o které jsem věděla, že to není voda.

„Kdo je Stubby?" zeptal se Faraday.

„Arnold Schroder. Je to můj nejlepší kamarád. On mi to potvrdí."

Faraday si udělal poznámku do zápisníku a zeptal se i na Stubbyho adresu. Zatímco si ji zapisoval, Wallace nadhodil:

„Myslíš, že by tvůj kamarád Arnold mohl vědět, kde se nachází Tevon Tibbolt?“

Zeptal se zcela nenuceně, jako by se ptal, kde ve městě sežene nejlepší cheeseburger. Vzdychla jsem a podívala jsem se na mámu, která se na agenty zamračila. „Moje dcera ani její nejlepší kamarád nemají se zmizením toho chlapce nic společného. Jestli nás s tou věcí chcete dál obtěžovat, budu muset zavolat svého švagra.“

Wallace stiskl rty a věnoval mámě ledový, pevný pohled. „Není na pití ještě příliš brzy, paní Fynnová?“

Cítila jsem, jak se mi svírá hruď, a přestala jsem dýchat. Přesně toho jsem se bála.

Máma zbledla a odložila kelímek zpátky na stůl. „Nevím, o čem mluvíte,“ zadrmolila, sáhla po balíčku cigaret a vylovila jednu. Třásly se jí ruce a agenti si toho všimli.

Wallace se upjatě usmál. „Ne. Jsem si jistý, že nevíte.“

Máma ho obdařila zlostným pohledem, a zatímco si zapalovala cigaretu, trochu se napřímila. „Maddie,“ řekla, „můžeš mi podat telefon? Myslím, že je čas zavolat Donnymu.“ Na vteřinu jsem se nedokázala hnout z místa. Telefon ležel na stole, přímo mezi dvěma agenty. Bála jsem se ho vzít.

Váhala jsem, ale to už si Faraday zastrčil zápisník do kapsy, kývl na Wallace a vstal. Než se obrátili k odchodu, Faraday vytáhl z náprsní kapsy vizitku a poznamenal: „Kdybys chtěla zavolat nebo si promluvit, Madelyn, tohle je moje číslo. Možná nemáš s Tevonovým zmizením nic společného, ale jestli něco víš… cokoli, o tom, co se mu mohlo stát nebo kde je, zavolej mi a já tě vyslechnu.“

Položil ji vedle telefonu a spolu s Wallacem zamířili k předním dveřím, které se občas zasekly. Než se jim je podařilo otevřít, museli za ně několikrát zatáhnout, ale nakonec přece jen odešli. Sotva za sebou zavřeli, máma se otočila ke mně. „Telefon, zlato. Musím zavolat Donnymu."

Můj strýček Donny je tátův mladší bratr. Je právníkem na Manhattanu a zabýval se žalobou, kterou jsme po smrti mého táty podaly na město. Podařilo se mu dosáhnout dohody, a tak každý měsíc dostáváme šek, který pokryje většinu našich výdajů.

Donny zůstal bydlet v Brooklynu. Dřív nás každých pár týdnů přijel navštívit, ale teď už se tu docela dlouho neukázal. Od té doby, co se mámino pití zhoršilo, s ní přestal vycházet. Mně ale každý rok posílá dárek k Vánocům, a v létě dokonce vzal mě i Stubbyho na Floridu. Věděla jsem, že jestli někdo dokáže tuhle věc vysvětlit federálům, je to Donny.

Přinesla jsem mámě telefon, vyběhla jsem nahoru a zamkla jsem se v pokoji. Ze všeho nejdřív jsem zapnula počítač a přes FaceTime jsem se spojila se Stubsem. Odpověděl po šestém nebo sedmém zazvonění. Stačilo mi uvidět jeho usměvavý dětský obličej a hned jsem se cítila o moc líp. „Myslel jsem, že nikdy nezavoláš," vyčetl mi a poškrábal si světlé strniště na bradě. „Ve škole jsi vypadala dost vyděšeně. Co ti Harris chtěl?"

Dopodrobna jsem mu povyprávěla všechno o federálech, kteří na mě čekali v ředitelně a pak i u nás doma. „Páni," vydechl, sotva jsem skončila. „Maddie, to je zlé."

„Já vím," vzdychla jsem a cítila jsem, jak mi na ramena sedá

váha celého světa. A pak jsem si vzpomněla, že jsem Stubbyho uvedla jako své alibi. „Zavolají ti," upozornila jsem ho. „Abys jim potvrdil, kde jsem byla, když Tevon zmizel."

„Kdy zmizel?"

„Včera po vyučování. Federálové tvrdí, že se nevrátil domů ze školy."

Stubby vytřeštil oči. „Co myslíš, že se mu stalo?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám tušení, ale když mi ukázali jeho fotku, jeho datum mi potvrdilo, že je mrtvý."

„Panebože," trhl sebou Stubby, „Maddie, možná jsme se měli víc snažit, abychom mu pomohli."

Skousla jsem si ret. Totéž jsem si myslela i já. Strašně jsem se styděla. Přestože jsem věděla, že to přijde a připadalo mi to opravdu smutné, nečekala jsem, že Tevonova smrt bude tak záhadná. Co když spadl do strže a jeho smrt byla pomalá a bolestivá? Anebo co když ho srazilo auto a řidič nic nenahlásil, takže leží někde, kde ho celé týdny nikdo nenajde? Neuměla jsem si představit, čím si prochází jeho matka. Není divu, že mě podezřívá, že v tom mám prsty.

„Cítím se opravdu dost blbě," zašeptal Stubby. „Já vím, že byla vzteky bez sebe, když jsi jí volala, ale možná jsem měl zajít k nim domů a vysvětlit jí, že tě znám a že nejsi podvodnice. Vsadím se, že bych ji dokázal přesvědčit."

„Nemůžeš vědět, jak by to dopadlo," namítla jsem. To byl typický Stubs, vždycky se cítil provinile kvůli něčemu, co nemohl ovlivnit. Na kluka měl až příliš měkké srdce. A pak sebou Stubs trhl a ohlédl se přes rameno. Vzápětí se otočil zpátky ke mně a oznámil: „Někdo zvoní."

Tušila jsem, kdo to je. „Tvoje máma už je doma?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Vydrž, podívám se, kdo to je.“ Stubby odběhl a nechal mě s úzkostí čekat, než se vrátí. Trvalo to skoro čtvrt hodiny, ale nakonec se přece jen objevil a pokusil se na mě povzbudivě usmát. „To byli oni,“ řekl a myslel tím Wallace a Faradaye. „Řekl jsem jim, že jsi včera byla celé odpoledne u nás a že jsme se společně učili na písemku z chemie.“

Trošičku se mi ulevilo. „Díky, kámo. Ptali se tě na něco dalšího?“

„Chtěli vědět, jestli věřím, že jsi skutečně jasnovidec. Pověděl jsem jim, že nevím o tom, že bys byla jasnovidec, ale vím, že umíš číst data úmrtí. A pak se mě zeptali, jak to vím. Řekl jsem jim, jak jsi mi loni po Vánocích prozradila, že můj dědeček umírá a že zemřel přesně v den, který jsi jmenovala.“

„Věřili ti?“

Stubby se zamračil. „Asi ne, ale hned potom odešli.“

Ztěžka jsem polkla a sklopila jsem oči. Celá tahle věc byla tak strašná, že jsem nevěděla, co dělat. Když jsem zvedla hlavu, viděla jsem Stubbyho, jak mě pozoruje. „Budeš v pořádku?“

Pokrčila jsem rameny. „Jo. Doufám, že ho brzy najdou, Stubbsi. Nelíbí se mi pomyšlení, že je Tevon někde, kde ho nikdo nenajde.“

Stubby se na chvíli odmlčel a pak řekl: „Myslíš, že ho někdo…?“

„Co?“

Zašklebil se. „Zavraždil?“

Vytřeštila jsem oči. „V Parwicku? To ne.“ Parwick byl známý velkými domy, velkými penězi, velkými parky a téměř neexistu-

jící kriminalitou. Měl svou vlastní policejní jednotku, o které bylo známo, že zastaví každého, kdo vypadá, že nepatří do jejich čtvrti.

Stubbyho to ale nepřesvědčilo. „Tak co se mu stalo, Mads? A proč nikdo neví, kde je?“

S pocitem neuvěřitelného smutku jsem pokrčila rameny. „Já nevím, Stubsi. Klidně mohl jen zajít do lesa, někam spadnout a praštit se do hlavy nebo tak. Anebo ho srazilo auto a dosud ho nikdo nenašel. Mohlo se stát cokoli.“ Stubs vzdychl. „Jo, fajn. Poslyš, musím začít vařit večeři pro mámu. Jestli si budeš chtít promluvit, zavolej mi později.“

Vypnula jsem počítač a seběhla dolů. Máma přecházela sem a tam po kuchyni a její plastový kelímek byl téměř prázdný. Když jsem vstoupila do místnosti, nadskočila leknutím. Odhadovala jsem, že vyrovnat se s návštěvou z FBI pro ni bylo velmi těžké. „Mluvila jsem s Donnym,“ pověděla mi. „Dnes je celý den u soudu a pak se ještě musí vrátit do kanceláře a nastudovat spis k dalšímu případu, ale řekl mi, že kdyby ti agenti zase přišli, mám mu okamžitě zavolat.“ S bolestným píchnutím jsem si uvědomila, že máma začíná polykat slova. „Chceš něco k večeři?“ zeptala jsem se ve snaze ji trochu rozptýlit.

Máma zašla do spižírny, kde měla své zásoby alkoholu. „Ne, zlato. Nemám hlad. Ale v ledničce je trocha krůtího masa. Dnes jsem ho přinesla z obchodu.“

Udělala jsem si sendvič a snažila se přitom nedívat na mámu, která si znovu plnila kelímek. Poloviční sendvič jsem udělala i pro ni, jen pro případ, a když se posadila před televizi, položila jsem ho před ni.

Svůj sendvič jsem si vzala nahoru, že ho sním během práce na domácích úkolech, ale nedokázala jsem se soustředit a měla jsem co dělat, abych je vůbec dokončila. Nakonec, kolem osmé, jsem měla hotovo a sešla jsem dolů zkontrolovat mámu. Sendviče se ani nedotkla, ale usnula před televizí s kelímkem v rukou.

Dostat ji nahoru do ložnice mi chvíli trvalo, ale pak jsem ji přece jen bezpečně uložila do postele. Vrátila jsem se dolů a chvíli se dívala na televizi, ale byla jsem příliš rozbolavělá a znepokojená.

Dlouhou dobu jsem jen tak seděla ve tmě a poslouchala lehkému rytmu tátových hodin. Teď, když byl pryč, nám jejich pravidelné tikání připomínalo tlukot jeho srdce. Ráda jsem mu naslouchala – i bití, tichému a něžnému, které znělo jako úvodní tóny ukolébavky.

Na krbové římse, těsně pod hodinami, stála tátova fotografie. Minuty plynuly a já jsem si uvědomila, že na něj upřeně hledím a strašně se mi po něm stýská. Hluboko v srdci jsem věřila, že kdyby tu teď byl, přiměl by Faradaye a Wallace, aby mi uvěřili. Současná situace byla jen dalším důkazem, jak málo jsme s mámou bez táty znamenaly pro svět. On byl naším středem, tím, co nás drželo pohromadě a dávalo nám smysl. Jeho nepřítomnost byla větší než součet našich částí a já jsem dospěla k názoru, že tu celistvost už nikdy neucítíme.

S povzdechem jsem se odvrátila od fotografie a přešla k oknu. Zahleděla jsem se do noci, a najednou jsem na ulici, kousek dál od našeho domu, uviděla zaparkovaný sedan. Motor běžel, protože z výfuku vycházela pára a třpytila se ve světle pouličních lamp. Zamžourala jsem a v autě rozeznala dvě postavy. Rozbušilo

se mi srdce. Byli to Wallace a Faraday. Čekala jsem, že vystoupí z auta a přijdou k nám, ale čas běžel a oni zůstali, kde byli. Konečně, asi po čtvrt hodině, se pomalu rozjeli a zmizeli.

Věděla jsem, že bez ohledu na alibi, které jsem jim poskytla, to ještě neskončilo.

Příští den uplynul jako v mlze. Celou dobu jsem byla nervózní a napjatá, a dokonce ani se Stubbym jsem se necítila o nic líp. „Nemůžou ti nic dokázat, Maddie," uklidňoval mě cestou domů.

Já jsem z toho ale neměla dobrý pocit. V půli cesty mezi našimi domy jsme se rozloučili a já usilovně šlapala domů. Byl Halloween a musela jsem se ujistit, že máme v obálce na jídlo dost peněz, abych mohla koupit cukroví pro těch pár odvážných dětí, které zazvoní na náš zvonek. V naší čtvrti jich byla spousta, ale k nám moc nechodily. Příliš mnoho lidí slyšelo zvěsti o tom, že jsme s mámou čarodějnice.

Řítila jsem se ulicí a v duchu jsem přemýšlela, co budu dělat, jestli v obálce nenajdu žádné peníze. Zabočila jsem do naší ulice a musela se vyhnout velkému nákladnímu vozu, který parkoval mezi naším domem a domem paní Duncanové. Rychle jsem se ohlédla přes rameno, jestli za mnou nejedou nějaká auta, a chystala se odbočit na naši příjezdovou cestu. Vtom, zničehonic, vyšli ze zadní části vozu dva muži, kteří nesli pohovku zabalenou v plastové fólii, a vstoupili mi rovnou do cesty.

Vylekala jsem se a vší silou jsem zabrzdila. Kolo dostalo smyk, pak se zakymácelo, a nakonec vrazilo rovnou doprostřed pohovky.

Sletěla jsem na zem. Odřela jsem si celou nohu až ke stehnu, ale nejvíc to odskákal můj bok. Bolel tak hrozně, že jsem vykři-

kla a rychle zavřela oči, protože mě v nich začaly pálit horké slzy.

To už jsem zaslechla výkřik naší sousedky, paní Duncanové, následovaný rychlým šoupáním bot. „Á, proboha! Maddie, drahoušku!“ Soustředila jsem se na chodník a pár nohou, které spěchaly ke mně. Pak se objevily ruce, které zvedly kolo i mě. To všechno ale zastírala příšerná bolest, která mi spalovala celou nohu.

Teprve pak jsem si uvědomila, že kolo pořád leží na mně. Bolestí jsem zatínala zuby. „Sundáme to kolo, holčičko,“ ozval se mužský hlas. „No tak… to je ono. Pusť ho.“

Pustila jsem řídítka a kolo konečně zmizelo. Brečela jsem tak silně, že jsem nic jiného nezvládla. „Panebože! Měla bych zavolat tvou matku!“ rozhodla se paní Duncanová a spěchala pryč.

Mezitím mi ti dva muži z doručovací služby pomohli na nohy. Jeden z nich mluvil hlubokým, laskavým hlasem, ale já jsem nedokázala vnímat nic jiného než šok z pádu a bolest, která mi celou nohou vystřelovala nahoru a dolů. Nemohla jsem přestat vzlykat. Hluboko uvnitř jsem ale věděla, že to není jen kvůli pádu.

„Wesi,“ řekl jeden z mužů, „přines z auta lékárničku.“

Muž jménem Wes zmizel v kabině. „Tady, holčičko,“ řekl ten první. „Posadíme se, ano?“ Ukázal na novou pohovku paní Duncanové, která skončila uprostřed ulice.

Několikrát jsem se roztřeseně nadechla a odbelhala jsem ke gauči. Muž mi opatrně pomohl posadit se na plastovou fólii a pak se sehnul a prohlédl moje zranění. „Můžu ti to vyhrnout?“ zeptal se a kývnul k manžetě džínů.

Polkla jsem vzlyk a přikývla. Vyhrnul mi nohavici a já jsem